

L'ALCOHOL DELS ESTATS
INTERMEDIS

Gladys Mendía

[Traducció de Joan Navarro]

sèrieAlfa. art i literatura

© L'alcohol dels estats intermedis, Gladys Mendía | 2011
© Edició original: Editorial El Perro y la Rana | San Cristóbal,
Veneçuela | 2009
© Traducció al català i fotografia: Joan Navarro.
Revisió: Carles Belda
© D'aquesta edició: sèrieAlfa. art i literatura. València, 2011

L'ALCOHOL DELS ESTATS INTERMEDIS

Gladys Mendía

Víctor Sarmiento comprende el tedio
deseando la resignación de la ceguera
del cuerpo que tropieza en una casa en llamas
a punto de caer y en la boca
una lengua confusa y atónita

MARCELO GUAJARDO

PARPELLEIGS DE L'INCENDI

al túnel de vegades veig la mà de vegades les cames i
 després isc a la negra neu parpelleigs de llums entre ceguesa i
 vidència parpelleja la neu a les muntanyes m'enlluerna el
 llampec que salta em fereix els ulls com si els enfonsàs
 en els vapors obscurs la neu és la mar li surten
 els ullals que gotegen què som sinó un poc de neu el
 túnel és el parpelleig en ombres però veig que tot es fon en
 ombres però veig que tot es fon corrents en el túnel
 intermitent els ulls semblen girar donar voltes de ruleta
 les finestres del túnel et permeten coses aboca't a la
 finestra què som sinó un abocar-se el viatge començà
 encara que no et mogues el viatge començà des de les
 finestres veig les llavors que encara no rebenten i ja pensen
 en la fi el túnel m'ensenya la veu aprenc a usar-la com
 serà la veu és negra és índia és blanca el túnel és la
 destrucció lenta el viatge és la mescla entre ombres i llums
 entre parets i finestres no veuré el sol de la veu però el
 viatge ha començat

Crema l'incendi no ix fum cauen els arbres en silenci
 sense cendres la veritat és que tot crema i es veu tan verd
 però cremar no és una malaltia el somni és la malaltia
 el deliri és cremar amb els ulls tancats en el foc està el
 ritme pols de tamboret crepuscular tot crema sense saber
 les invencions de la veu són espurnes ferotges tot fonent-se
 s'alça una mà gest sense forma ni color tot crema
 fredament en la corda fluixa on trontolla l'ordre sols
 la desobediència pot salvar-nos

els ordres teòrics bullen s'evaporen no hi ha
sagrades escriptures la veu és un moment que serà sense
territori sense guarniments marcial sense combat cos a
cos sense codi d'honor ni orgull ni altivesa
ni lleialtat ni venjança

desfer cal desfer acabar amb el ritu la veu es
construeix mentre crema fredament l'intel·lecte és caricatura
el viatge s'ha iniciat la inharmonia de les parts la
flama de les parts la fragilitat de les parts allò tòxic
de les parts allesta la veu

sols som parpelleigs amb noms confinats i finats
noms repetint els mateixos incendis cauen els trossos de
pell mentre caminem i conversem i mengem i
dormim se'ns fa cendres el nom tot crema sense saber
 però de vegades un sap o somia que sap se sap
parpelleig maldestre en el viatge repetitiu en el dibuix
perdut en les finestres malalt de tant abocar-s'hi

se puede decir que una sustancia se quema en una llama gris
no conozco los colores de las llamas de todas las sustancias

ALEJANDRO TARRAB

L'ALCOHOL DELS ESTATS INTERMEDIS

el temps està en guerra per violència pura per saber-se
 infinit i lliure transmetent en tots els canals
 simultàniament el temps és déu és l'asma que
 crema sí hi ha parpelleigs en els estats intermedis
 l'asma és parpelleig com baules líquides ploven de
 vegades trobem mel en alguns ulls però la mel és
 l'alcohol de l'incendi

a la caverna plou cap endins les gotes lluiten per ser
 gotes però són pluja la pluja és l'alcohol dels estats
 intermedis les gotes s'evaporen no hi ha moviment la
 caverna és l'espai sense forma sense forma ni claredat no
 hi ha reflex però tot crema veient-se l'incendi és el
 parpelleig que amaga l'espill

l' instant quan la nit s' esdevé dia és parpelleig en els
estats intermedis no hi ha moviment el vaixell rere la
boira és parpelleig en els estats intermedis no hi ha
moviment els ulls que abracen són parpelleig en els estats
intermedis no hi ha moviment el viatge que encara no arriba
a destinació és parpelleig en els estats intermedis no hi ha
moviment

quequeigs compulsions excessos fermenta la mescla
sense sabor encara no hi ha veu en aquest sistema però
vibra s' expandeix suspesa en ondes de lletres viatja pel
túnel l' alcohol produeix espurnes entre puresa i matisos
puresa límit dolor matisos oberts es construeixen els
matisos són l' alcohol dels estats intermedis

en el codi original els difuminats són els que s'adapten
els que s'aboquen i queden en línies borroses en passar
saben que del metabolisme de tots els discursos es produirà
la veu amb el meu nostre alcohol amb la meua nostra
alteritat

em perd en els tempteigs de la caverna sempre hi ha
testimonis delators jutges xiulits entre finestra i finestra
per l'absència de la veu és que movem les intencions
no arribem a saber-nos llengua no saber-nos llengua és
l'alcohol dels estats intermedis

la veu ens esquiva el mosaic que heretem fa segles es
resisteix generacions l'expulsen els desplaçaments es
construeixen per la finestra escolte la cadència tots saben
que l'alcohol és la veu la veu és l'alcohol de l'incendi

veig l'escuma de l'incendi baixar per tu la pesadesa de
l'escuma xocar amb les pedres que floten vaig tan lent que
no puc llegir els matisos del túnel deu ser que sents el meu
dit aquí des de la finestra allargue la meua mà però
vaig tan lent la puresa m'esgarrapa amb el seu límit
l'incomoda l'asma que crema l'asma que crema és l'alcohol
dels estats intermedis

si faig un salt per la finestra si deixes el meu dit aquí si
som els desenfocats la veu crema sense saber les mans
cremen sense saber però senten l'alcohol evaporar-se
il·luminar-ho tot en la densitat dels noms en el trànsit
quasi voraç on el trànsit quasi voraç és l'alcohol
de l'incendi

dins la caverna hi ha un vaixell es balanceja de por
les ganivetades de la mar desafinen l'equilibri el vaixell vol
ser mar però és caverna segrega una hormona anomenada
anar-se'n quan un se'n va l'amaga el temps quan un no
està és que saltà per la finestra lentament com
matisos desenfocats

el vaixell es deforma oscil·la entre finestra i caverna
parpelleja difuminat sense cendres de l'incendi
desapareix per segles i ara és pluja pluja com
fotografia de l'escuma que baixa de tu serà que també
sents la veu com a gotes entrant per la caverna

seguim a l'espera del temporal perquè a la fi ens llance
per la finestra del vaixell aleshores la neu ens clave els seus
ullals gotejant la neu negra que crema sense cendres
nosaltres els desenfocats els nomenats els borrosos

s'escolta l'incendi cridar en les fulles dels arbres el
balanceig de l'incendi en les fulles dels arbres el vent
bufa per a calmar el seu dolor el vent no ho sap
el vent és l'alcohol de l'incendi

de vegades oblide que sóc al túnel quan veig el teu dit
aquí separe els llavis per no ferir-me però ja és tard
cremes en la llengua sense cendres la llengua és dolor quan
la puresa la rodeja el dolor no és l'alcohol dels estats
intermedis deu ser que el dolor dels desenfocats és il·lusió
serà que el dolor dels borrosos és pura il·lusió

el viatge és la destrucció lenta és el llampec de la neu que
castiga amb ceguesa estrellada res no comença sense que
alguna cosa acabe però sempre alguna cosa comença als
estats intermedis alguna cosa que se'n va sense moure's
 burlant el ritu tot crema lògicament és l'incendi
agredolç nosaltres els mangos caiguts com estrelles fugaces

en el túnel no hi ha coixí que sostinga el cap no hi ha
roba que cobresca el cos no hi ha cop que faça mal
viatjar és soterrar-se girar l'esquena al cel

el gas carbònic en els espais angostos asfixia els mangos
caiguts a terra els mangos lluminosos el terra brilla
els senyals de reduesa velocitat són debades els senyals
d'eviteu quedar en pana són debades els senyals d'eviteu
incendis són debades

estic davant l'incendi d'esquena a la veu la neu és la
mar és l'udol qui és un sinó un udol en silenci
tot crema calculadament què és la veu sinó un efecte
corrosiu

las llavors van en clans amb benes als ulls la veu es
construeix lentament és la brasa sota la cendra la veu és
allò encés ocult allò encés ocult és l'alcohol dels
estats intermedis

no cride i et dic que sóc meu estranger viudo
orfe desfigurat mango caigut com una estrella fugaç

som devorats per la veu la veu encara no existeix ens
sobreviu nosaltres els mangos dislocats sense arquetip
la febre no és febre s'anomena incendi fèrtil incendi viudo
la terra no tremola el pols dels estats intermedis inunda el
túnel nosaltres els temperamentals els desafinats
esperant les mareas de la veu

vam veure un cavall blanc amb ales damunt la serralada vam
pujar per ell i no el vam trobar no vam trobar les paraules
de l'incendi tot crema i es veu tan verd
què és l'incendi sinó un efecte exponencial

les rates penades van d'arbre en arbre volen com si no
estigueren cremant semblen vives no saben que són
flames el pitjor està passant i no ho sabem tot crema
matemàticament es deixa veure un segon vibrant en
alcohol se'ns ve a sobre tan desenfocat tan nomenat
tan borrós

són les roques cremant vora la cascada cremant em fa
ploure fa mal als ulls deu ser que vols compartir la meua
pluja com mangos caient lentament com mangos
desesperats

me quedo con mi soledad insomne despierta
con mi soledad ahumada me quedo con mi soledad al hombro
me quedo con la soledad sin mí

Pablo Mora

EN L'ULL DEL TÚNEL CREMA LA DIMENSIÓ INÈDITA

sent el pes del túnel les seues grapes excavant deixen
la pàgina NEGRA el pit no pot esberlar-se més la
ment pren l'AUTOPISTA pujant escales en l'aire
l'espai és buit i negre quan tinc el plany tancat una
llum elèctrica ho IL-LUMINA tot i m'òbric en l'ull del túnel

procee sense llavors sóc tan FÈRTIL com l'udol de la mar
 velocitat màx. 90 diuen *enceneu els llums al túnel*
 com si un ja no estigués encés fa segles no hi ha
 DESVIACIÓ no hi ha tornada truque pel telèfon
 d'emergència el túnel mira dins del seu ull un lluminós
 cadàver

afine l'oïda faré amistat amb EL TÚNEL encara que m'escate
 el pit faré amistat amb el cos amb les emocions
 amb LA VEU comprendré els gestos i maneres de l'incendi
 que crema sense saber assumiré les mans artrítiques que
 no es tanquen davant la carn ni l'espasa

tots saben que estan matant-me LENTAMENT que les
entranyes són mérida que aquests són els anys
plàstics on les llavors són LA TRANSICIÓ que aquests són
els anys SENSE LENGUA les roques sagnen neu blanca
ganivetera l'ull del túnel sap que no ho veu tot

petites flames corren cap a la vora de la mar flames alcohols
desfent-nos la sintaxi de l'incendi és la neu en l'ull
del túnel segueixen abraçats els mangos segueixen
abraçats en la dimensió inèdita PRECAUCIÓ REVOLT
PERILLÓS sols es veuen les parts allò que es deixa veure
per la finestra és suficient per a enverinar-se d' amor

LA DEFORMACIÓ DEL MATERIAL HUMÀ EN EL TÚNEL

un món real es desfà corrents USEU EL CINTURÓ DE
 SEGURETAT un dels móns ficticis crema fredament no hi
 ha judici ni guia ni amenaça ni ajuda

un creu que tria l'únic omnipresent és la manipulació
 dels senyals ALTURA MÀX. 2.3 l'hora de les rates penades
 és la distracció anestèsica en el túnel CAMÍ SENSE
 ASFALTAR ens tracten com a conceptes amb
 delicada simetria ensenyen a deixar-se endur
 RESPECTEU ELS SENYALS EVITEU ACCIDENTS

diuen *no entres en el mateix túnel dues vegades* com si
un fóra el mateix sempre INFORMACIÓ TURÍSTICA
falta prometre la immortalitat i vendre-la en càpsules
CAMÍ EN CONSTRUCCIÓ els senyals estan en totes les
parts que es deixen veure com si ajudaren com si
digueren alguna cosa MANTENIU LA DISTÀNCIA

INICI REVOLTS PERILLOSOS

CONDUÏU AMB PRECAUCIÓ

CIRCULEU LENTAMENT

GAUDIU DEL PAISATGE

PERILL ENTRADA I SORTIDA DE VEHICLES

ACAMPEU NOMÉS EN LLOCS AUTORITZATS

RESPECTEU ELS SENYALS EVITEU ACCIDENTS

CIRCULACIÓ PROHIBIDA DESPRENIMENTS

PAVIMENT LLISCANT PER GEL

CONDUÏU AMB PRECAUCIÓ

EVITEU ENLLUERNAR

DETENCIÓ OBLIGATÒRIA

TRÀNSIT PESANT PEL CARRIL DRET

PROHIBICIÓ DE PASSAR SENSE ATURAR-SE

PERILL D'INCENDI

FIDELS REVOLTS

en el cruce de caminos habita el vacío
hacia donde no caemos sino peor
somos transportados automáticamente a un punto
inexplorado.

GALO GHIGLIOTTO

EL TRÀNSIT DE L'ALFABET

l'autopista pensa que temps i mort són el mateix déu sent la
gravetat dels cossos i decideix ser riu

ara res no li pesa ni les roques ni els peixos ni les plantes
des del fons es veu a ella mateixa corrent en el seu humor
alcoholat

comprén la mentida de la transparència *la transparència és*
il·lusió li diu el polsim acumulat que ella respira sense veure
en la foscor

escolta paraules que entreobren algunes finestres sent que
res no està al seu lloc hi ha sistema no hi ha sentit no
hi ha nivells ni formes no hi ha ordre

allò que fa prendre el vol és el buit l'alfabet com un passatge
sense destinació el transitar erroni dels sons d'una llengua
a una altra perquè no és possible escoltar perquè és la
il·lusió dels borrosos escoltar

l'alfabet en trànsit és la ruleta russa
l'autopista quan és riu s'allibera del joc

Foto: Marco Gajardo

Gladys Mendía. Veneçuela, 1975. Tècnic Superior Universitari en Turisme. Estudis de Llicenciatura en Lletres. Traductora del portuguès a l'espanyol. Actualment resideix a Santiago de Xile. Fou becària de la Fundació Neruda l'any 2003. Els seus poemes apareixen en diverses revistes literàries, i també en les *Memorias del Primer Festival Internacional y Popular del Libro 2007*, Bogotà, Colòmbia, en les antologies *El Hacer de las Palabras*, San Juan, Argentina, 2007; *El Mapa no es el Territorio*, Editorial Fuga, Valparaíso, Xile, 2007; *Tránsito de Fuego*, Editorial de la Casa de las Letras

Andrés Bello, Veneçuela, 2009; i en la compilació bilingüe *51 autores contemporáneos*, Ediciones Arcoiris, França, 2008. Ha publicat els llibres *El tiempo es la herida que gotea*, Paracaídas Editores, Lima, Perú, 2009, *El alcohol de los estados intermedios*, Editorial El Perro y la Rana a través del Sistema de Imprentas Regionales del Estado Táchira y Nadie Nos Edita Editores, Venezuela, 2009, reeditat el 2010 per la Fundación Editorial Fundarte, Caracas, Veneçuela i *La silenciosa desesperación del sueño*, Paracaídas Editores, Lima, Perú, 2010. Alguns dels seu poemes han estat traduïts al català, portuguès i francès. És corresponsal del magazine Páginas de Nuestramérica, el programa cultural Los Impresentables, tots dos de Colòmbia, i de la revista internacional de teatre i literatura Alhucema, Granada, Espanya. Treballa com a traductora per al projecte editorial Banda Hispánica (Fortaleza, Brasil). Ha participat en diversos festivals internacionals de poesia. És editora de la revista literària llatinoamericana Los Poetas del 5, des de l'any 2004. www.lospoetasdelcinco.cl.